

[Knud Kristensen.]

at Landbruget, og Eksporten i det hele taget, maa konkurrere paa de udenlandske Markeder fuldt og helt og mange Gange under begunstigede Vilkaar for dem, som det skal konkurrere med, fordi de forskellige Lande begunstiger dem, som er vort Landbrugs Hovedkonkurrenter paa disse Markeder. Det er Stillingen udadtil. Men saa er Stillingen endvidere den, at naar Landbruget har ført sine Varer til de udenlandske Markeder og solgt dem dér, saa fratager det offentlige, Staten og Valutacentralen, Landbruget Dispositionsretten over de Midler, som det har faaet til Disposition til Indkøb af Varer i Udlandet. Derigennem hemmer man Landbrugets Mulighed for at forøge sin Eksport ved at forøge sit Indkøb. Man fratager Landbruget Dispositionsretten over de Værdier, det bringer hjem. Man siger: Det maa I ikke, I maa ikke til Gengæld købe de Varer til de Priser, de kan købes for derude! Men man tvinger Landbruget til at gøre sine Indkøb i Indlandet til forhøjede Priser under beskyttede Forhold.

Med andre Ord, det offentlige begrænser Landbrugets Indtægter og forhøjer dets Udgifter gnaske betydeligt, saaledes at dets erhvervsmæssige Stilling ikke kan oprettholdes, og naar denne Tilstand saa giver sig alt for drastiske og voldsomme Udslag over for Landbrugserhvervet, saa kommer man med Hjælpeforanstaltninger, der i utilstrækkelig Grad bøder paa den Skade, man i Forvejen selv har anrettet. Det er de faktiske Forhold.

Nu har Regeringens Hovedstadspressen, „Ekstrabladet“ og „Social-Demokraten“, for nylig fremturet i Fremstillingen af Byernes Forhold til Landet og sagt, at det er Landbruget, der ligger Bybefolkningen, Storbyernes Befolkning, til Byrde, det er Byerne, der bærer Landbruget oppe, og det er egentlig en tung Byrde for dem, men af Samfundssind, af Offervilje o. s. v. gør de det paa Betingelse af, at Landbruget vil være taknemmeligt, næsten paa sine Knæ takke dem derfor. Men er det rimeligt at forlange Tak? Naar Landbruget først bliver frataget en stor Del af sine Eksistensmuligheder og saa faar en Brøkdæl deraf tilbage, har man saa Grundlag for at forlange en saadan Sindstilstand hos Landbrugserhvervets Udøvere? Jeg spørger disse to ærede Organer: Hvis de nu, i Konkurrence med de øvrige Blade herinde, var begrænset til det Abonnentantal, de har, ikke maatte udvide det, og de skulde købe alle deres Varer paa de dyreste Markeder, langt dyrere end Konkurrenternes, og de skulde have de dyreste Arbejdsvilkaar i

det hele taget, og man saa gav dem en Brøkdæl deraf som Godtgørelse, naar de ikke kunde eksistere, tror disse to ærede Organer saa, de kom til Rigsdagen med Taksigelse? Nej, saa skulde vi se et Ramaskrig, der vilde opstaa! Men saa forekommer det mig, at de ogsaa skulde kunne sætte sig ind i den Tankegang, der raader hos det Erhverv, som ser lige saadan paa det, og efter min Opfattelse med fuld Ret, for saadan er i Virkeligheden Erhvervspolitikken her i Landet ført i de senere Aar over for Landbruget.

Hvis man mener, at Landbruget, Landbrugseksporten og Landbrugserhvervet, er en Byrde for Samfundet, saa maa de Herrer gøre en Indsats for at faa det afviklet, en saadan Byrde kan vi ikke i Længden slæbe paa. Men mener de ikke, de kan undvære Landbruget, mener de, at det skal oprettholdes for Samfundets, for deres egen Skyld, lad os saa blive fri for den Skinhellighed, at de stiller sig op som dem, der skal bringe Ofre. Hvis Landbruget er nødvendigt for Nationen, nødvendigt for Samfundet, nødvendigt for de andre, skal det ogsaa have saadanne Vilkaar, at det kan faa en Løn, der staar i rimeligt Forhold til det, de andre faar og forlanger.

Jeg vil gerne slutte disse Udtalelser med at sige, at efter den gældende Valutalovs Indhold og ikke mindst efter den Administration, denne Valutalov har været Genstand for, som efter vor Mening har været til ubodelig Skade for hele det danske Erhvervsliv taget under eet, som har tjent til Skabelse af ulige og uretfærdige Forhold, ja, efter det Resultat, som vi her er naaet til, kan vi ikke medvirke til denne Lovs Forlængelse, for derigennem vilde vi have Medansvaret for Forlængelsen af de uheldige Resultater, som Loven har vist sig at medføre.

Henning Hasle: Valutacentralen har i den Tid, den har eksisteret, haft tre Opgaver: den beskæftigelsesmæssige, den handelspolitiske og den valutamæssige, og til forskellige Tidspunkter har det ene eller det andet af disse Formaal været i Forgrunden. Til at begynde med var det jo det valutariske, og naar der i Løbet af Tiden fra 26. September til 3. November i Aar har fundet en meget stor Overførsel fra Fri-listen til den bundne Liste Sted, er dette jo gjort ud fra Ministerens Opfattelse af den valutariske Situation her i Landet, ligesom det er den Opfattelse, der har begrundet de rigoristiske Betalingsbestemmelser, der er udstedt.

Det kunde være af Interesse at kaste et